

כך ריפאה הרוח הקדושה סובלים ודואבים בבנייני האומה

„אני מרגישה שאני מודרכת בכל מעשי עליידי רוח-הקודש... סיפרה ראשל בת ה-28, שהגיעה לארץ משיקגו לפני חצי שנה. „מאז שהיא מלווה אותי, קיבלתי

הכוהנת-הגדולה קולמן הבשורה העליונה

לב חדש, רך וגמיש, וזאת מתנת-הסוד. אבל סידור כזה, בשביל רוח-הקודש, זה רק פרט קטן. היא יכולה לעשות יותר. כל מה שצריך לשם כך הוא רק להיות חבר ב„תנועה למען רוח-הקודש“ שערכה בשבוע שעבר, בבנייני-האומה בירושלים, את הקונגרס העולמי הראשון שלה. הווייה ספיריטואלית. 4500 מא-מינים, מחמש יבשות ו-40 מדינות, מכל הצבעים והמינים, מילאו את אולמות בנייני-האומה מפלילסה. כשאת כלם מאחדת האמונה ברוח-הקודש ובנציגה, ישו אישי צגרת. שלושה ימי-הכנס מלאו תפילה ושיח, רה, דרשות תהיות ווידיים פומביים, והי החינוי מכל — החלפת הוויית ספיריטר אליות.

אלא שעם רוח-הקודש יש בעייה אחת. לא תמיד היא פועלת, וגם זה לא בדיוק ברצו שאתה צריך אותה. אך מי שמסר גלת להפעיל אותה יותר מכל המאמינים האחרים היא הכוהנת-הגדולה של התנועה, קתרינה קולמן (65). מפנסילבניה שבארה״ב. מיסדר״חוליים. את יכולתה המופלאה הפגינה הכוהנת-הגדולה מעל במת בנייני האומה, שידעה כבר פסטיבלים רבים. היא ניצבה על הבמה, לבושה בשימלת-משי רחבת-שרוולים, וריפאה חולים בסיטונות, כשהיא מזמינה את רוח-הקודש לעזרתה. כך, למשל, טיפלה בגברת אחת קשישה מפנינגד, הצמודה לתגורת-בטן כבר 15 שנה, ונמאס לה מזה. מגעיד קליל, מבט חודר, ותיכף-ימייד החלה הפנינגדית מן פצת ומדלגת על הבמה כאיילה צעירה. „את רואה“, אמרה לה הכוהנת, „חיוני לפינגד וספרי בכפרים ובערים כי רוח הקודש היא האמת הכל-יכולה. וגם את, שם, בשורה 20, יכולה להוריד את התגורה, כמותה הודמנות.“

(המשך מעמוד 17)

שוב בחצר הביזאנטינית. עוד לפני שהתכנסה ישיבת מרכז העי בודה, נקבע כי אחרי סיום הכנס תיערך ישיבת ממשלה. אולם בשעות הצהריים של יום שלישי, הגיע לישראל מידע נוסף בדבר כוונת כוננות התקיפה מצד ה־סורי ברמת-הגולן. לא היה זה מידע שר נה מזה שזרם בציבורות קודם לכן. הוא לא חידש למעשה דבר.

היו בו כל הי עובדות והידיעות שהיו ידועות גם קודם בישראל. אולם בנוסף להן היתה בו גם הערכה תמורה שהכילה אוהרה מפורטת כי הסורים אומנם עומדים לפתוח באש. מי שתפס את הרמז שהיה כלול במידע האמריקאי שהגיע לישראל, היתה ראש־הממשלה גולדה מאיר. היא הפכה את ישיבת הממשלה המתוכננת לישיבת ממשלה כוועדת-שרים לענייני ביטחון, ישיבה ש־אף הידיעה על עצם התכנסותה היא סוד ביטחוני חמור ביותר.

אולם אפילו המידע שנמסר בישיבת הממשלה שהתקיימה בביתה של גולדה, לא שיכנע עדיין את דיון להאמין שה מצב הוא כה חמור שיצדיק את תורתו מכוונתו להתפטר. רק אחרי שהסתיימה הי ישיבה, כשעמד עם שמעון פרס במיסד־רון, נדלק לפתע האור האדום בראשו של דיון.

להבריו ולהברי פרס, היתה זו תחושת האחריות שהביאה אותם לתפנית של 180 מעלות תוך שניות ספורות. למעשה, ככל הנראה לעין, היו לכך סיבות אחרות. מכל ההסברים האפשריים, הרי ההסבר הי בא הוא המתקבל ביותר על הדעת:

בשעות אחרי הצהריים של יום שלישי תפס דיון מה עלול להתחולל אם יפרוש ממיסדר-הביטחון. ייתכן שבאיה שהוא מקום האמין כי מי שיבוא במקומו לי־תפקיד ייכשל ואז ייקרא הוא לתזור לי־מיסדר כגואל ומושיע. והנה, בישיבת הי מרכז, עלה על הבמה רביאלוף (מיל) יצחק רבין, המיועד לכהן כשר-הביטחון בממשלתה החדשה של גולדה. הוא נשא נאום מבריק שהגדר עליידי רבים כנאום הכתר של ראש־הממשלה בעתיד. הוא היה היחיד שזכה במחאות כפיים סוערות בי־מרכז. דיון הבין כנראה כי אם יירש רבין את מקומו כשר-הביטחון, יסתום הדבר את הגולל על הקאריירה שלו כשר-ביטחון. מינויו של רבין כשר-ביטחון בממשלתה החדשה של גולדה, יכול היה לענות לי־צרכי צה״ל ומישרד-הביטחון, מול כוונות הזדון של הסורים שנופחו עליידי הא־מריקאים, בדיוק כמו המשך כהונתו של דיון. לוא באמת היו הסורים מנסים לח־זש את האש, היתה בכך סכנה גדולה עוד יותר לדיון. במצב הנוכחי, בהעדר אלמנט ההפתעה, אין כימעט ספק מה היו התוצ־אות במילחמה חדשה בצפון. אם יהיה רבין שר-הביטחון, הוא יכול להינות מזרי הי־דפנה של המנצח, בדיוק כמו שדיין קטף אותם ברגע האחרון במילחמת ששת־ימים.

מי יגרש

את דיון?

ה איום של יצחק רבין הוא שהש־לחבור בדרך שמלל עבורו הנרי קסינגר־חורה לממשלה.

זכתו של דיון לתזור בו גם ללא צורך ביטחוני כלשהו. הפשע הגדול אינו בעצם תורתו, אלא במה שאירע אחר־כך. כדי להוכיח לעם כי אינו הפכפך וכי רק צור רך ביטחוני עליון גרם לשובו לממשלה כדי להושיע את העם וצה״ל, לא היסט דיון לנקוט בטרחה צעדים שהיה בהם הי־פרת כל כללי הסודיות. הביטחון והמור־דיעין המקובלים במדינה.

כדי להצדיק את עצמו נטק דיון במע־שים חמורים ביותר, שיש בהם כדי לסכן כמה מהאינטרסים החיוניים של המדינה. לא רק זאת, אלא שכשראה באיזה לעג ובזו נתקלת חזרתו לממשלה, ניפח עוד ועוד את מימדי המשבר בצפון תוך יצי־רת פאניקה בציבור.

בתקופת בן-גוריון, כשבעקבות תרגיל גיוס פומבי שזכה לתואר „ברוויי-מים“ (על שם אחת מסיסמאות הצופן ששודרו ברדיו) נוצרה בהלת מילחמה בציבור, נא־לץ האחרון לתרגיל האמלל זה האלוף מאיר (גרו) זורע לעזוב את צה״ל.

בהלת „ברוויי האש“ של משה דיון הי־שבוע הייתה חמורה פי כמה. אבל את משה דיון אין מי שיגרש.

חשבונות ענק מבחי-אלון

ומיסעדות פאר של

המנכ״ל לא אושרו ע״י

חשב המשרד שהכריז

מלחמה על מנהלו

כ שאני צריך להוריד מילוח־מילחמה, מרצון או שלא מרצון, מהפקידים בעלי המשכורות הנמוכות בי־מישרד, אני לא יכול לאשר חשבונות בתי-מלון ומיסעדות-פאר של המנכ״ל.

הכרוז זו, מלווה במכתב חריף, יצאה מעם החשב של מישרד-התיירות, והיא מהווה חוליה בשרשרת האשמות כבדות שהטיל החשב, איזידור פרנס, במנהלו

של רשות השידור, כתקופת המנדט. בקול המגן העברי של ההגנה, והיה חבר מי־ש־לחת ישראל לאו״ם. אחר־כך כיהן כמנהל קול-ישראל, אך כשביקש להתמנות כמנהל רשות השידור כולה, נתקל בהתנגדות היפיה, בעיקר מצד עובדי קול ישראל, ומועמדותו נפלה.

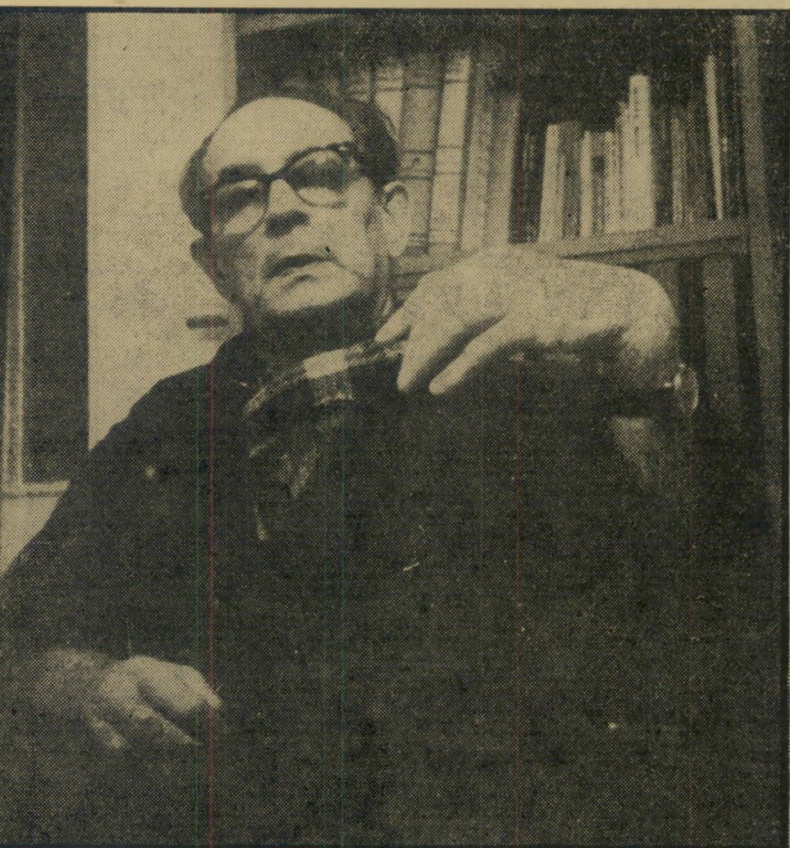
גיבתון נמוך-הקומה, הלבוש תמיד בי־הידור, ואשר סימן-ההיכר שלו הם קביניו העבים והסבוכים, נלקח לאחר פרשת רשות השידור עליידי משה קול, לשמש כמנהל מישרדו.

בין מקורביו ידוע גיבתון הכחכן, כי „אדם שאי-אפשר להאמין לחיוך שלו.“

העניין החל מתגלגל בתקופת מילחמת יומ־הכיפורים. בימיה הראשונים של הי־מילחמה שהה מנכ״ל מישרד-התיירות בי־חריף, הגיע ארצה בי־באוקטובר. מאותו יום ואילך החלו מגיעים אל חשב המי־ש־רד חשבונות-ענק של המנכ״ל, מבתי־מלון בתל-אביב, וממיסעדות-פאר בירי־שלים.

התקף-הביזבוז של גיבתון לא החל עם פרוץ המילחמה. הוא היה קיים עוד קודם לכן, „אולם לא במימדים כאלה,“ אומר פרנס, חשב מישרדו.

חשב מישרד-התיירות החליט לצאת חוצץ נגד ההשתוללות הכספית במישרד

הפקיד האמיץ: חשב במישרד פרנס

בו הוא משרת. „קרה אצלי משהו במילחמה,“ מסביר פרנס, „כפי שקרה אצל הרבה אחרים. היה לי זעזוע, והחלטתי כי צריך להבריא כמה דברים במדינה. אני לא יכול להתעסק עם כל המדינה, אבל עם מה שנתון בידי אני כן יכול להתעסק.“

מיהו אותו פקיד-ציבור אמין, אשר החליט להילחם בחוסר-המוסריות הציבורי של הממונים עליו, ואפילו יעלה לו הדבר במישרתו?

הפקיד

שמרד

איזידור (ישראל, בעברית) פרנס (63), הוא יהודי יוצא-גרמניה, ייקה טיפוסי, גבוה, כחוש, חובש משקפיים עבים, מתגורר בדירה צנועה, בקומה הי־שלישית של בית ישן במרכז ירושלים. הוא ואשתו מנהלים חיים צנועים, כיאה למשכורתו של פקיד ממשלתי. הדירה בת שלושה חדרים, מבדיקה בניקיונה, ובה ריהוט שמרני, מיושן. פרנס מכהן כחשב מישרד-התיירות מזה שש שנים, כשקודם-לכן שימש בתפקידים שונים במישרד-האוצר.

חשב של מישרד ממשלתי הוא הממונה על ההוצאה והחלוקה הנכונה של תקציב אותו מישרד, והוא היחיד בין אותו מי־ש־

הכללי של מישרד-התיירות, חנוך גיבתון. „אספתי את כל החשבונות של גיבתון,“ מספר פרנס, „מאחר שהיה ברור לי לחלו־טין כי הוא הבזבזן ביותר בין שלושת הבכירים במישרדנו, שהם השר משה קול, סגן-השר יהודה שריי, והמנכ״ל עצמו, חנוך גיבתון.“

„גיבתון נהג להתאכסן מדי יום חמישי בשבוע במלון שרתון בתל-אביב, קיבלתי הוראה לשלם את חשבונות המלון, וכן את חשבונות ארוחותיו במלון. אולם בתקופת המילחמה, ואחריה, זה עבר כל גבול.“

המנכ״ל

יעוף?

מישרד-התיירות, השוכן בבניין הכנסת הישן ברחוב המלך גיורג בירושלים, רגש כמרקחה בשבועות האחר־ונים. ה„טוטו“ המקובל במישרד: האם יעוף שר-התיירות משה קול, את מנהל מישרדו חובב-המוותרות, או שיוסיף להת־יחס בסלחנות להשתוללותו של גיבתון בכל הנוגע לכספי-ציבור?

חנוך גיבתון אינו דמות חדשה בצי־בורית הישראלית. לידו פולין, בן 58, נודע כאשר עבר, בעבר, במחלקה העברית